

LBRIS

We know
books

dorian stoilescu

STETOSCOPII

ediția a II-a

SIONO
EDITURA

București 2023

CUPRINS

hărți și granițe	7
în mijlocul marilor metropole...	8
Doină metamodernă	9
oglanda	13
Stetoscopul	14
Hanami	16
Hanuka	19
1 ianuarie, Sfântul Vasile	20
Parada Diversității, Toronto	22
Haloween	25
Carantină într-o benzinărie din Canberra	28
Noul An al Lunii	30
privirea	32
Gratiile	34
confesiune	36
Mircea Vulcănescu, închisoarea Aiud	37
camera poetului...	38
Nedumeririle unui transgender	39
Prejudecăți	41
Depresia	43
Alt maestru de lumini	46
Răsăritul	48
pierdere	50
Uși închise	51
Mami, aș vrea să călăresc, odată, pe o stea!	53
Regret	55

după infarect	57
fabrica	58
transformatorul electric	60
pericol	61
teorie formală	62
Reeducarea, Pitești	63
ghioceii	65
migrațiune	66
mamei	68
Câinele	69
asumare	71
despre dragoste	73
trezire	74
singurătatea unei copile	76
naiul	77
măști de oameni cumsecade	78
marginile de Galați, anii '50	80
adicție (privirea ca ființă)	82
dispariția	83
regăsire	84
jurnal de călătorie	86
1 Aprilie 1940, Fântâna Albă	87
scurtă clasificare	88
definiții	89
teme metafizice, repetiții neterminate	91
evadare	93
mai departe	95
noapte polară canadiană	96
peregrinări	98
inspirație	99
treptele	100
colivia	101

cântec împreună	102
plâns	104
măștile	105
geneză	106
separație	107
final	108
înțelegere	109
orbul	110
noapte la biblioteca municipală	112
satul cu vile noi...	113
21 decembrie 1989, Piața Universității	114
izvoarele	116
infraroșu	117
viețuire	118
fungus	119
perspectivă	120
cursa de formula 1 împotriva stelelor	121
pentru cei ce nu vor	122
devenire prin nedevenire	123
infernul unei părăsiri	124
la Cernobîl	125
sfârșitul lumii	127
evadarea prin neevadare	128
noapte în deșert australian	129
Din Siberia	131
cei dragi	134
acolo sus	135

hărți și granițe

hărțile nu arată certitudini. rămân
importante prin selecția detaliilor.

devin holograma amprentelor clienților
din limuzina câștigătorilor ultimei lupte.

granițele rămân cioburi de inimi, bărci
strecurând arhivele depresiei prin bariere

peste amintiri-cimitir-somn-violență,
pentru ce s-a vrut să se înțeleagă

sau să dispară. matrioșce levitează inițiativ
în priveliști ascunse din incendii pornite subit

ce-ajung sărbători barbare pentru învingători
și stele pentru cei ce-au pierdut lupta.

În mijlocul marilor metropole...

devii personaj din video game sau Netflix în care se dă ora exactă de oriunde, oricând. stelele?

sunt copiate cu ușurință, până și liniștea lor poate fi trasă la indigo. aici visăm că devenim

proprii lideri, mentori, experți și profeți, că ne naștem părinții, că ne proiectăm propria țară

după indicațiile scenariștilor, suprimându-ne oftatul de-a ajunge cândva acasă, în final uitându-ne.

aici tot se rescrie neîncetat pentru eternitate,
devine digital.

Doină metamodernă

Navigând între timpuri fragile peste lumi în conflict,
când putem măsura dorul doar prin depărtări și absențe,
când nicio realitate nu rămâne îndeajuns înțeleasă,
când sufletele contemporane au devenit matrioșce,
când instituțiile ajung tiruri mergând pe contrasens,
când ideologiile curăță asemenea ultimului duș

la Auschwitz

sau a unei spovedanii din penitenciarul Pitești

și exportă

război, proteste, *fake-news*, rezistență, activism,
terorism, fanatism, misoginism, naționalism,
și alte „isme”,

când dorința de-a emigra devine bolidul cu frânele rupte
gonind cu viteză maximă la ore de vârf,
când alegem să iubim după planuri nepricepute
duse prea repede către stele prin plămâni digitali,

când vrem să fim simultan eroi, antreprenori, erudiți și
meditativi,

și dorim să părem tuturor *nice, cool, geek și hipster*,
când nu mai calculăm decât ce avem de pierdut,
când inamicii s-au transformat în *customer service...*

*

În aceste vremuri mult prea rapide,
aleg să vorbesc cu celălalt
nu dialectici ale înțelepciunii pe hârtie
ori ale singurătății,

iar poemul devine ondulația neobosită
de la rărunchi către stele,

fiind preocupat de-a spune ce nu știu
pentru a rămâne angajat unicului mod rezonabil
de-a pretinde că nu înțeleg ziua de mâine,
de-a fi sufletul ce înaintează într-o periculoasă curbură

între adevăr
absurd
amintire
excludere...

Acum... totul devine ambiguitate generativă,
colaborare, simultaneitate explozivă,
idealism peste balcanizarea inimii,
ironie peste sinceritate,

întoarcerea precaută
dincolo de meta-
narativul negru al razelor

cu răspuns timid-optimist
tragediei,
juxtapunere, re pozi ț ionare
de niciunde
pe cerul interior
al unui filament perfect
în fața ochilor nimănui
și-a inimilor tuturor.

*

Mă întorc mereu pe coordonatele
galaxie – mamă – memorie,
scrisul rămâne unicul mod de-a fi

în cetate, sculptând
cu dalta speranței marmura
de revoltă-autenticitate.

În loc de-o euforie așa-zis universală
ce ne inundă canalele de biți
pentru întreaga noastră ziuă de trudă,

navighez către o speranță mică
dată de-o cometă îndepărtată
spre o cale de-a învăța să fim împreună
dar să ne judecăm singuri

făcând glume de noi înșine
pentru nesfârșitele noastre greșeli
întru speranță și duiosie
prin jocul inimilor noastre

cu dragostea,
moartea,
astrele.

oglanda

vederea adevărului? explozie taciturnă,
țipătul mereu al altuia,
în galopul uituc al unei stele
spre murmurul înmormântat
din rachetă, unde

mecanismul de ajustare la altitudine
s-a defectat, vezi țâșnind sângele astronautilor
prin nări și urechi. păsările
le vei surprinde, scurgându-se
către soare.

*

scrierea întâmplărilor rămâne suferința
de-a strânge zilnice vederi-adevăruri,
apele întregului râu înăuntrul sufletului
purificându-l pentru curgere în mare.

Stetoscopul

Trăiesc într-o barieră de corali, unde deplinul îmi pare
acasă

adică locul unde-i luminează când totul împrejur piere
într-o beznă

adăpostindu-mă de gropi ale trecutului, unde
rechini tot vin

neconținut,

neobosiți, flămânzi și furioși,
tot dând târcoale,

când amintirea și durerea se confundă
într-o scoică,

privire unică curgând
printre marea, țărături și stele.

Mi-a crescut membrana pe inimă
ca o rană, pentru a pricepe

orice fărâmă de viu,

din fiecă poveste, mai nouă sau veche,

de aici sau de departe.

Descifrez totul ca pe o unică pulsație,
dintr-o matriță pierdută
a astrelor,
fiecare poem mă duce în lumi diferite
ce-au fost, sunt sau vor fi,
când le deslușesc pe toate împreună
transformându-mă în durere și dor.

Și-așa mă ascult în liniște
devenind
un stetoscop pentru stele. Mereu
îmi alung sufletul peste tot,
iar el vine neștiut înapoi,
aducând fapte, ritualuri sau întâmplări.
Le transformă în clipele unei zile obișnuite
din confuza lui viață.

Și oriunde aș merge, merg către mine,
trimițând neliniștea către stele,

în speranța că ele
într-o zi
vor licări

eternitatea din noi.